

Inspecteur, ik moet u iets vertellen

Wie wilens en wetens de kans aanvaardt dat zijn aangifte onjuist is, handelt te kwader trouw. In dat geval is navordering ook zonder een nieuw feit mogelijk. Maar hoe zit dat als iemand uit eigen beweging de fiscus informeert over de onjuistheid van de aangifte?

X exploiteert een gezinsvervangend tehuis en ontvangt in de jaren 2007 t/m 2010 PGB-vergoedingen. X doet daarvan geen aangifte inkomstenbelasting. De inspecteur volgt de ingediende aangiften. In augustus 2012 stuurt X de inspecteur een brief waarin zij meldt dat de PGB-vergoedingen ten onrechte niet zijn aangegeven en dat zij alsnog aan haar verplichtingen wenst te voldoen. De inspecteur legt (navorderings)aanslagen en vergrijpboeten op.

In bezwaar worden de opgelegde (navorderings)aanslagen deels verminderd. De vergrijpboeten worden vernietigd – behalve voor 2008, die wordt gematigd.

In beroep stelt X onder meer dat geen sprake is van een nieuw feit. De inspecteur stelt primair het tegenovergestelde en subsidiair – voor zover een nieuw feit ontbreekt – dat X te kwader trouw is geweest.

Rechtbank Den Haag stelt vast dat X over de bewuste jaren grote bedragen aan PGB-inkomsten niet heeft aangegeven en dat zij de inspecteur daarvan in 2012 per brief op de hoogte heeft gesteld. Daarmee is primair sprake van een voor navordering vereist nieuw feit. Dat de PGB-inkomsten jaarlijks aan de Belastingdienst worden gerenseigneerd, maakt volgens de rechtbank geen verschil. De winst uit onderneming die X aangeeft, is immers een saldobedrag: ook als de inspecteur kennis had genomen van de renseignementen, had het hem niet op voorhand duidelijk hoeven zijn dat de (verzorgd uitziende) aangiften van X onjuist of onvolledig waren.

Subsidiair is bij X sprake van kwade trouw, in die zin dat zij wilens en wetens de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de aangiften onjuist waren. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking:

- dat X voor haar belastingzaken steeds is bijgestaan door een adviseur/boekhouder;
- dat zij van begin af aan in overleg is geweest met haar adviseur over de belastbaarheid van de PGB-inkomsten en de vraag of deze wel juist werden aangegeven;
- dat X heeft verklaard geld opzij te hebben gezet om te anticiperen op de in de toekomst eventueel verschuldigde belasting over de niet aangegeven inkomsten;
- dat X er desondanks toch voor heeft gekozen om de PGB-inkomsten niet aan te geven.

Ook weegt de rechtbank mee dat het ging om zeer hoge bedragen en er jaarlijks verliezen werden aangegeven. Daarom moet X zich ervan bewust zijn geweest dat een aanmerkelijke kans bestond dat de aangiften onjuist waren. Maar X heeft zich daardoor niet laten weerhouden om de aangiften te doen zoals zij heeft gedaan. Op de kasbladen van de administratie stond bovendien de aanduiding 'bruto PGB' vermeld, terwijl het – in ieder geval in de branche waarin X actief is – algemeen bekend is dat PGB-inkomsten fiscaal belast zijn. Dat X erop vertrouwde dat haar boekhouder een en ander wel zou corrigeren, doet hieraan niet af, aldus de rechtbank.

Bron: Rechtbank Den Haag, 22 februari 2016, AWB 15/4048, ECLI:NL:RBDHA:2016:3769.

X meent kennelijk dat geen sprake kan zijn van navordering, omdat zij de inspecteur uit eigen beweging heeft gewezen op de onjuistheid van haar aangiften. Dat is helaas voor X niet het geval: vrijwillige verbetering kan wel van invloed zijn op een eventuele vergrijpboete, maar staat niet in de weg aan navordering. ◀

'Op de kasbladen stond de aanduiding "bruto PGB" vermeld'